

ΕΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΤΟΥ JULES MARY

Η ΜΟΙΡΑΙΑ ΣΤΙΓΜΗ

ΑΝΤΑΜΩΘΗΚΑΝ ξαφνικά στη διασταύρωσι του μονοπατιού και της σιδηροδρομικής γραμμής. Ο Κλεμάν γούριε απ' το κινήρι με το τουφέκι του στον ώμο, κι η εξαδέλφη του Τερέζα πήγαινε απ' το χωριό προς το δάσος.

Χλώμιασε ο Κλεμάν, μόλις αντίκρισε την νέα. Κι' έξευνη ζατούφιασε στο αντίκρισμα του. Προσπονήθηκε πως δεν τον είδε, σταμάτησε το χαροπό μουρμουρισμά της, και σιωπητή, θέλησε να τον προσπεράσει...

Μα εκείνος, τρέμοντας όλόκληρος, την άρπαξε απότομα από το ταχυπόλο της μπράτσας, την κράτησε ακίνητη στη θέση της, και της είπε σιγαλά, μιά βία:

—Καλημέρα, Ξαδέλφη... Για πού;

Η Τερέζα, πονεμένη απ' το σφίξιμό του, θέλησε να ξεφύγει. Μα ο Κλεμάν, χαλαρώνοντας λιγάκι τη σφιγμένη γραμμή του, την κράτησε σε όριό του, και ξανάειπε:

—Δεν μιλάς;... Για πού τόβαλες έτσι διαστεινή;...

—Πάω στις αγελάδες, που βόσκουν στο λιβάδι... μούγκρισε η νέα.

Ύστερα, βλέποντας πως η ματιά του Κλεμάν ήταν κερφομένη σε μερικά τρόφιμα, που κρατούσε στο άλλο χέρι της, πρόσθεσε, κοκκινίζοντας ανάλαφρα:

—Πάω φαγητό στον Μάρκ;...

Ο Κλεμάν δάγκωσε τα χείλη του με μανία. Έπιξε κάμπο μούγκρητό, κι' η προσπάθεια αυτή του φούσκωσε τα πλατιά του στήθη. Ωστόσο, έκανε μιά τρυφερή τη φωνή του, και τραβήλασε:

—Μά δεν είναι ντροπή αυτό, Τερέζα;... Έσύ, η πρώτη νοικοκυρούλα του χωριού, μιά κοπέλλα τιμημένη και ζηλευμένη, να ζουβαλάς μονάχη σου φαγητό σ' ένα παλιοτσάκι. Ξεπόλητο και πάπιτοχο;... Χάθηκαν οι ψυχρόνιοι στο άχρονικό σου να στείλεις έναν απ' αυτούς, γι' αυτή την άγνοια;...

Η φωνή του έτοξε τόρα. Μα βλέποντας την Τερέζα αμίλητη και σιωπητή, έννοιωσε τη λύσσα να τον ξετρολλαιώνει.

—Τερέζα... μούγκρισε. Ξέρεις πως σ' αγατώ βαθειά, και πως η ψυχρότης σου με άπειλάει;... Δεν θ' ακούσω ποτέ απ' το στόμα σου μιά λέξη τρυφερότης;...

Η Τερέζα πήρε τότε μιά έκφραση άτομασιτική και του άπάντησε έντονα:

—Εξαδέλφη μου, δεν φταίω καθόλου... Φάνηρα εύλικρινής μαζί σου, απ' την πρώτη άκονα μέρα που μού μίλησες για την αγάπη σου... Σου είπα τότε όρθα-κορτά πως δεν σ' αγαπούσα...

—Και σήμερα;... τη διάζωψε με αγονία ο Κλεμάν...

—Και σήμερα σου λέω τα ίδια!... άποκρίθηκε ψυχρά η κοπέλλα.

Μιά άπαισια σκληρότης παραμόρφωσε το πρόσωπο του Κλεμάν, κι' η ματιά του σκοτεινίωσε από καταχθόνιες σκέψεις. Έμεινε άρκετές στιγμές σιωπηλός, κι' ύστερα ξεφώνισε βραχνά:

—Άκουσε καλά αυτό που θα σου πω, Τερέζα, και χάραξέ το γερά στο μυαλό σου... Λοιπόν, σ' αγατώ σαν τρελλός... Σε ποθώ... Σε θέλω... Και θα σε άποχρήσω, θα σε κάνω διζή μου, με κάθε φυσία... Άλλοιώς θα σε σκοτώσω!... Θα σε κομματίσω... Κι' έσένα κι' έκεινον!...

Και, όίχοντάς το τουφέκι του στον ώμο, άπομακρόνηθε δρασκελιζόντας σαν νανιακός το μονοπάτι, κι' άφίνοντας την Τερέζα χλωμή και τρομαγμένη...

Πέρασαν λίγες στιγμές... Μιά τροισερή στενωχώρα δάγκωνε την καρδούλα της δρασερής νέας. Μα άμέσως, φέρνοντας το χέρι της μπρός στα μάτια της — σαν νάθελε να διώξει κάποιον εφιάλητη— ξανάρχισε να περπατά προς τη διεύθυνση του λιβαδιού...

Σε λίγο κοντοζύγωσε έκει πέρα. Ένα έλαφρό χτυποκάρδι της έκοψε στη μέση το τραγούδι — που το σιγομουρμούριζε ξανά, για να διώξει τη δυσάρεστη έντύπωση της συναντήσεώς της με τον Κλεμάν — και μιά ζωηρή κοκκινάδα συγνήσεως, έθαψε τα δρασάτα μάγουλά της, μόλις αντίκρισε από μακριά τον Μάρκ...

Του φώναξε με λαχτάρα: «Καλημέρα». Κι' έκεινος, μόλις την ξεχώρισε, σφύριξε χαρούμενα κι'

άρχισε να τρέχει σβέλος να την άναμώσει, ενώ τα σκαλιά, άκούγοντας τη γνομή φωνίτσα της καλής των κυρίας, είχαν προλάβει τον Μάρκ και χορηπούσαν όλόγωνα στην Τερέζα, άλυχτώντας χαδάρια και πρόσχαρα...

Άγχαλιόστηκαν οι δύο νέοι, κι' η εύτυχία πούνωσαν, τους ζάλιζε λιγάκι και τους κράτησε άμλλητους ώρα άρκετή. Έπειτα χειροπιαστοί δημάτισαν λίγα μέτρα και ζάθησαν κοντά-κοντά στη γλορη άψη του μονοπατιού, κάτω απ' τον προστατευτικό ίσσιο μιάς πενήφυλλης βατομουριάς...

Πρώτος μίλησε ο Μάρκ. Πήρε στη χούφτα του το τρυφερό χεράκι της Τερέζας, το φίλησε με λαχτάρα, κι' άπαλοαϊδούντάς το, μθύρισε:

—Άργησε σημερα, Τερέζα μου... Είχα άπειλαστή πειά, κι' έτοιμαζόουν να μαζέψω τις αγελάδες και να τις φέρω στο πλάινω με το χωριό λιβάδι... Θα μού φανούν έτοι, πως θάμαι μιά κοντά σου... Κι' η σκέψις αυτή θα με παρηγοούσε κάπως απ' τη θλίψη, που δεν σε είδα σημερα...

Η Τερέζα αμίλητη, άνασαιόντας βαθειά, από άνεξφραση ευτυχία, γύρισε το κεφάλι της σ' αυτόν, και τον κίτταξε τρυφερά στα μάτια.

—Ξέρεις πόσο σ' αγατώ, Μάρκ... του είπε. Κι' έγω θέλω να δοίς μου πάντα μαζί σου, μιά σέψου πόσα έπιόδια με χορρίζουν από σένα... Οι δικόι μου δεν ξέφουν τίποτε απ' την κρηφή αγάπης μας, κι' οι έξοι πρέπει να μην άντιληφθούν κι' αυτού τίποτε... Και για να γίνει αυτό, πρέπει να βλεπούμαστε όσο άραιότερα μπορούμε...

Το ήλιοφωμένω και λυγερόκομο παλληκάρδι δεν έβγαλε μιλιά. Μονάχα τα μάτια του πήραν μιά έκφραση ληθηερή, και τόσο δυνατο παραόνο φανέωσε η μορφή του, ώστε η Τερέζα συγνήμηθε βαθειά και πρόσθεσε:

—Έλα, Μάρκ, έλα!... Μην είσαι άμυαλό παιδί!... Άπ' την πρώτη αγάπη μέρα, που σε πήρε κοντά μας ο πατέρας, άλλαξαμε μιά ματιά, και με τη ματιά μου αυτή σου χάρισα την καρδιά μου για πάντα... Τι άλλο θέλεις από μένα;

Ο Μάρκ την κίτταξε έστατικός. Ύστερα χαμήλωσε από την η ματιά του, και μθύρισε:

—Είμαι άζάρωτος, Τερέζα μου... Μη με παρεξηγήεις όμως, γιατί άι τυφλώνει τότε-πότε η βαδιά μου, ή άπειρη αγάπη μου για σένα... Σε σένα χροστώω τη ζωή... Και χάτι περισσότερο; Σου χροστώω την εύτυχία...

Σέψου πόσο ήμουν άτελειομένος... Πριν από δυό χρονια χάσαμε και την τελευταία μας πεντάρα... Ο φτωχός πατέρας μου λύγισε απ' τον κλονισμό βαθειά, και σ' έξη μήνες μέσα τον χάσαμε απ' την αγχαλιά μας... Δίχως ύποστήριξη πειά, δίχως χρηματική βοήθεια, άναγκάστηκα να διακόψω τις σπουδές μου και να δουλέψω σκληρά για να μπορέσω να συντηρήσω τη φτωχή μητέρα μου.

Ένας λυγρός έκοψε στη μέση τη φωνή του νέου.

—Επειτα ο Μάρκ εξακολούθησε:

—Έχω βαθειά πίστι στην αγάπη μας, γλυκειά μου... Εύλογώ κάθε στιγμή το όνομα του καλού πατέρα σου, που με δέχτηκε άμέσως στη δουλειά του...

Έτσι μούβγαλε απ' το κεφάλι τις έννοιες της φτωχότητας μας φτώχειας... Θα εργάζομαι το καλοκαίρι, θα σπουδάσω το χειμώνα, κι' η μητέρα μου η άμοιρη δεν θα πεθάνει... Μα κείνο που μ' έκανε άνεξφραστα εύτυχισμένο, ήταν η γνωριμία μου μαζί σου... Άχ, γλυκειά μου κοκκίλισσα...

Δεν σ' έννοιαζε η φτώχεια μου... Έκλεισε δληματικά τα δλόγωνα μάτια σου, κίτταξες μονάχα τη λαχταρισμένη για σένα ψυχή μου, και μού χάρισε την αγνή σου καρδούλα!...

Τη φίλησε με θέρη στα χείλη. Με μούκλειστα από εύτυχία μάτια, η Τερέζα έγερσε στον ώμο του και μουρμούρισε στ' αυτό του:

—Άχ, πές μου κι' άλλα, Μάρκ...

Ένα γέλιο διαβολικό άκούστηκε εκείνη τη στιγμή, κι' άμέσως κατόπιν δυό προσβολισμοί.

Από ζωντανά τρογόνια, που άμέριμα πιθύβαν παρέχει τους τρυφερούς καίμιους της άμοιβαίας των αγάπης, λύγισαν βουβά τα κερανομένα, απ' τα φρονικά σκάγια, κεφαλάκια των, και μονάχα τα θολά μάτια των προόλαβαν ν' αλλάξουν ένα όλεμα στερονό άνειυττης λαχτάρας, πριν να τα σινούσθη άμειλιτα ο θάνατος!...

Κι' άμέσως ύστερα, ο τραγεκός φωνάς — ήταν ο Κλεμάν που παραφύλαγε από ώρα πίσω στη βατομουριά — πέταξε το δικανω μακρινά του κι' άρχισε να τρέχει έξαλλος στον κάμπο, και να ούφλιάει:

—Είσαι δική μου τόρα, Τερέζα... Δική μου!...

Και το γέλιο της Τερέζας, άνατροχιαστικό κι' άπαισιο, σφράγισε πένθημα το ούρλιαχτό του!...

Τη φίλησε με θέρη στα χείλη